

forekommer det, at det, som det ærede Medlem egentlig havde betegnet som Gjenstanden for sit Foredrag, nærmest kun fremtraadte som en Røkke om noget Andet, som det ærede Medlem havde paa Hjerte at sige. Har jeg taget fejl deri, vilde det glæde mig meget, men jeg kan ikke negte, at jeg fremdeles ved at løbe det ærede Medlems Foredrag igennem i Tidenden er kommen til den Anskuelse, at der i det findes Meget, der gaar ud over det, han i sit sidste Foredrag betegnede som den egentlige Gjenstand, han vilde tale om, nemlig det Spørgsmaal, hvorvidt Finantslovsforslaget for indeværende Finantsaar burde have været forelagt i denne Rigsdagssamling. Det forekommer mig, at det ærede Medlem kom ind paa at tale om, hvorledes det andet Thing maaske vilde have søgt Forstaelse med Folkethinget for at undgaa yderligere truende Konflikt, som maatte forekomme det andet Thing meget betænkelig, ikke mindst for det andet Thing selv, og andre deslige Ting, som jeg nok kunde være berettiget til at betegne som Advarsler til Landsthinget, ligesom jeg heller ikke tror, at det vilde savne Berettigelse hos Enhver, der gennemlæser Foredraget, hvad vi ikke nu kunne indlade os paa her, at sige, at der deri var et Angreb ikke paa hele Regjeringens Politikk, thi jeg tvivler ikke paa, at det ærede Medlem deler Regjeringens tidligere Politikk, men paa dens nuværende, og det er jo Noget, det ærede Medlem har fuldkommen Berettigelse til. Hvad selve det Spørgsmaal angaar, der har været for, da kan jeg ikke negte, at det glæder mig, for hver Gang jeg hører det ærede Medlem tale, at høre ham mere og mere komme bort fra det skarpe Standpunkt, paa hvilket han fra første Færd stod, det nemlig, at det skulde være et egentligt Brud paa Grundloven, at Regjeringen ikke havde fremlagt Finantslovsforslaget for 1881—82 i denne Samling; thi paa det Standpunkt synes det ærede Medlem aabenbart at have staaet den 6te December forrige Aar, da han sagde, at Grundloven ikke kan eller tør tilføjedes af Hensyn til, hvad man anser for beleiligt i Dieblisset. Med Hensyn til dette Spørgsmaal er der nu hos det ærede Medlem kommet en Erkjendelse af, at der ikke i Grundloven findes nogen positiv Forbuds, der kræver noget Saadant som, at det vedkommende Finantslovsforslag skulde have været fremlagt ogsaa denne Gang; han mener nu kun, at det skulde være mest overensstemmende med Grundlovens Mening, at det ikke blev overladt alene til Regjeringens Skjøn, hvor længe Forsøgene paa at stave en regulær Finantslov for en Finantsperiode skulde fortsættes. Det var egentlig Meningen med hans Udtalelse. Det ærede Medlem syntes endog paa at erkjende, at man heller ikke af Grundloven kunde udlede nogen reelig Forpligtelse til en saadan Forelæggelse, men at det nærmest blev et konstitutionelt Spørgsmaal, et Skjønsspørgsmaal, hvor længe Forsøgene skulde fortsættes. Naar han nu mente, at det ikke burde

være overladt alene til Regjeringens Skjøn, hvor længe disse Forsøg skulde fortsættes, saa kan jeg — konstitutionelt taget, altsaa ikke strengt juridisk, men naar vi se Sagen politisk, naar vi først have fjernet enhver Lante om, hvad ogsaa det ærede Medlem synes at have opgivet, at der er egentlig streng reelig Forpligtelse tilstede — forsaavidt ganske være enig med ham, idet ogsaa jeg siger, at det vilde være meget lidet rigtigt, om en Regjering vilde berolige sig ved sit eget Skjøn, saa at den, naar den havde gjort et enkelt Forsøg, sagde, at nu maatte det dermed være forbi, og saa fik man nøies med, hvad der ellers kunde ske; men det har jo heller ikke været Tilfældet, ikke paa nogen mulig Maade. Har ikke Regjeringen paa alle Maader — maaske paa for mange Maader og for mange Gange — søgt at komme til Rundskab, om det dog ikke var Meningen, at man vilde hjælpe til at bringe en normal Finantslov istand? Maa ikke Regjeringen ved at forelægge Finantsloven for en første og en anden og en tredje Afdeling af Rigsdagssamlingen siges derved ingenlunde at have holdt sig til sit eget Skjøn, men tværtimod at have søgt at overgive det gjentagne Gange til Rigsdagens, ja endog paa til Folkethingsvalgenes Skjøn?

Naar altsaa det ærede Medlem siger, at Regjeringen har udelukkende holdt sig til sit eget Skjøn, maa jeg anse det for meget uberettiget. Naar jeg dernæst henviste til det Præcedens for det foreliggende Forhold, som havde været tilstede i 1877, tror jeg ogsaa, at de Bemærkninger, som derimod ere fremsatte baade af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) og af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bosjen), som jeg senere skal komme til, ere berettigede. Det, som det ærede Medlem forrige Gang fremhævede, var det, at man ikke kunde bevæge sig paa Grundlag af en midlertidig Bevillingslov hele Finantsaaret igennem. Jeg havde bemærket dertil, at man i 1877 netop havde gjort det med fuld Bevidsthed om, at det strækker sig hele Finantsaaret igennem. Naar det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds søgte at gjøre gjældende, hvad det ærede Medlem for Viborg ogsaa gjorde idag, at der var en væsentlig Forskjel paa den midlertidige Bevillingslov af 20de December 1877 og den nu foreliggende deri, at den tidligere skulde have sluttet sig til et fuldstændigt specificeret Overlag, som her manglede, er dette jo ikke Tilfældet. Der er jo ved den ene som ved den anden ialtsald indenfor den Række, som den midlertidige Bevillingslov for indeværende Aar angaar, en fuldstændig Overensstemmelse mellem de to Love. Begge henvise til et forelagt Finantslovsforslag (Modsigelse). So de gjøre (Modsigelse af Berg). Nei, som jeg siger: indenfor den Række, som den midlertidige Bevillingslov for indeværende Aar angaar, nemlig de løbende Udgifter, ere de ganske overensstemmende;